

אברהם הקטן יוצא למסע

מעשה בקטן אברהם-יצחק שיצא ללכת לארץ מרחק

א. היכן הילד?

השמש שקעה זה כבר. רחובות העירה שקועים באפלה. התריסים סגורים. רק אור מעט מתננב מבין הסדקים ומאיר את האפלה. אך הנה גבר האור באחת הסמטאות. באחד הבתים נפתח חלון. ובחלון פני אשה. היא מוציאה ראשה מן החלון לתוך הסמטה.

"איפה הילד?"

לא איש אינו נראה בסמטה.

גם בבית ממול נפתח חלון. גם בו נראה ראשה של אשה:

"איפה הילד? השעה מאחרת והוא לא שב עדיו מן ה'חדר'! חלון אחר חלון נפתח. הסמטה כלה מוארת עכשו. בכל החלונות נראים ראשי אמהות המחכות לילדיהן.

מדוע לא שבו הילדים הביתה?

ב. מדוע לא שבו הביתה?

דלתות בבתים נפתחות. אמהות עטופות מטפחות יוצאות אל הסמטה.

"יעקוב שלי עוד לא חזר מן ה'חדר'."

"גם משה שלי עוד לא בא. הולכת אני לראות מה היה לו."

"גם אברהם-יצחק שלי בושש לבוא."

"אם אברהם-יצחק שלך בושש לבוא, אין פלא בדבר, בנדאי יושב הוא

ולומד. הן ידוע לכל, כי שקדן גדול הוא."

אור של שמחה נדלק בעיני אמו של אברהם-יצחק. אכן אשריה, מה

טוב חלקה, ברוך אותה אלקים בבן מתמיד. אך על פי כן דואגת היא,

השעה מאחרת והילד אינו.

ג. אצל ר' נפתלי המלמד

חבורה של אמהות נאספת עתה ברחוב. כלן דואגות לילדיהן. הן שמות פניהן אל "חדרו" של רבי נפתלי המלמד.

רבי נפתלי המלמד פותח את הדלת. הוא מביט על חבורת האמהות העומדות ליד הפתח ומתפלא:

"מה קרה?"

"היכן הילדים?"

"הילדים לא שבו הביתה."

"לא שבו הביתה?"

נבהל רבי נפתלי.

"הלא כשעתים עברו מאז שלחתים לדרךם."

האמהות מביטות זו בזו... שעתים?

ד. אברהם-יצחק - לאן?

"אכן, לא סתמול שלשום היו הילדים היום," קפר עתה רבי נפתלי המלמד.

"לא השתובבו ולא התקוטטו וכל היום היו מתלחשים ומסתודדים זה עם זה."

כו, כו... אפילו אברהם-יצחק, המתמיד שלי, דעתו היתה נתונה לענין אחר.

החפש היה פתוח לפניו, אך עיניו היו נוצצות וחולמות על עולם אחר..."

"הו, כו... אברהם-יצחק..."

תכרת גם דבורה, אשת רבי נפתלי.

"שמעתי אותו אומר לילדים בשעת הארוחה: לא נאכל היום, ילדים, את הצידה

ושמו לדרך..."

"לדרך? איזו דרך?"

תמהו האמהות.

"ובאמת לא הוציאו הילדים את צידתם מתוך תרמיליהם," הוסיפה אשת

המלמד לספר, "ובמשך כל אותה שעה הקצונה לאכילה היו הילדים

מצטופפים מסביב לאברהם-יצחק המתמיד ומתלחשים."

"מה נעשה? איפה נחפש את הילדים?"

תמהו האמהות זו אל זו.

"הו לילה עתה וסכנה בדרכים..."

"אברהם-יצחק הוא זה שהוליד את כלם אחריו," אמרה אחת האמהות

במקצת תרעמת.

"אם אברהם-יצחק הוא המנהיג אותם, בודאי לא בדרך רעה הם הולכים,"

אמר המלמד. "הלוואי וירבו כמותו בישראל!"

יום הרב קוק

בסיון 70 שנה למדינה

ה. אל תדאגו

עמדו האמהות נבוכות ולא ידעו לאן יפנו... והנה קול רעש גלגלים מתגלגלים על מרצפות הרחוב. אליעזר העגלון בא מן הדרך.

"אמהות של ילדי ישראל," קרא אליהו אליעזר העגלון מרחוק, "איפה רחמי אם שלכוז שלחמו ילדיכו לתוך הלילה! הנה הם תועים בדרך!"

"מה? היכן הם? למה לא השבת אותם הביתה?" קראו האמהות וסבבו את עגלתו של אליעזר.

"ואיכה זה אשיב אותם כשאינם רוצים לשוב? נוסע אני בדרך, והנה, מה רואות עיני? עדרת תינוקות של בית רבן, הולכים להם בראש זקוף. כל אחד מהם תרמילו על שכמו ועיניו נשואות קדימה. וזה הפתמיד הקטן... מה שמו... אברהם-יצחק צועד בראשם, תרמילו על שכמו ומטה בידו, כמשה

רבנו עליו השלום.

רואה אני כי לא אנצח בדבורים תלמיד חכם שכמותו ואני אומר להם, לילדים:

בואו, ילדים, הנה אני מרכיב אתכם על עגלתי כרגיל, אך כשאיני מזמין אותם, הריהם נתלים בעגלתי או מתחננים לפני כי ארכיב אותם. ואולם היום לא

שמו לבם לדברי. לארץ ישראל הם הולכים... מה תאמרו עליהם? דפקתי בסוסי ומהרתי להודיע אתכם דבר.

אומר אני לו: אברהם-יצחק לאן תלכו?

לארץ ישראל! אומר הוא לי, לבנות את בית המקדש, ואינו פוסק מהלכו אך רגע לארץ ישראל! אומר אני, לארץ ישראל בשעה כזו, בלילה?

גם אבותינו יצאו ממצרים בלילה, אומר הוא לי.

ו. לדרך!

טפטו האמהות וישבו בעגלה, ורבי נפתלי המלמד ישב על יד העגלון.

"לדרך! להשיג את הילדים!" דופק אליעזר העגלון בסוסיו למען ימרו לרוץ. דרך ארפה עברו הילדים. נועצות האמהות מבטיהן באפלה.

"הנה הם! הנה הם!"

קוראות האמהות זו אל זו.

אור פנסי העגלה מאיר עץ עבה גזע בצד הדרך ומתחזיז ישנים צבופים הילדים. קר להם למסכנים הקטנים... רק אחד מהם עומד, מטהו בידו... אברהם-יצחק הוא זה!

העגלה נעצרת "משהו!" "יעקב!" "חיים!" "ראובן!"

יום הרב קוק

בסיון 70 שנה למדינת

ז. תורה וארץ ישראל

הילדים נוערים משנתם בבהלה. הם מסתכלים בתמהון באמהות, הנכפופות עליהם.

"אברהם-יצחק, מה עשית, בוי? לאן זה הלכת?"

"לארץ ישראל, אמא, לבנות את בית המקדש. הלא כהן אני."

"כשיבוא משיח צדקנו נעלה כלנו לארץ ישראל, בוי."

"ואת, אמא, לא כך נוהגת? כשבא אורח חשוב לביתנו, האם אין את מתקינה את

הבית לכבודו ומשיח צדקנו כשיבוא לארץ ישראל מה ימצא שם? ארץ שוממה

וחרבה. הולכים אנו לארץ ישראל, שתהיה מוכנה לקבל את פני המשיח."

"טוב הדבר, בוי," אמר רבי נפתלי המלמד, "אך כשישב עמכם המלך המשיח

לסעודה של לוינו ויבקש לדבר עמכם בדברי תורה... איך תדברו עמו, עם

המלך המשיח, בדברי תורה?"

הוריד אברהם-יצחק ראשו במבוכה. דברי רבי נפתלי נכנסו אל לבו.

"צדקת, רבי, תורה לא למדנו עדין..."

הסברים במקרה הצורך:

באותה תקופה עדיין לא קמה מדינת ישראל, ורק מעט יהודים היו בארץ ישראל. רוב ארץ ישראל הייתה שוממה.

ח. ההבטחה

עצבות ירדה על פניו.

"אבל..." אמר אברהם-יצחק והרים את עיניו אל פני אמו, "כשאגדל ואוסיף דעת תורה אעלה לארץ ישראל."

"תעלה, בוי, אם ירצה השם, כן יהי רצון!

וכן דחו אברהם-יצחק הקטן וחבריו את עלייתם לארץ ישראל, לפי שעה.

ואכן, קנים אברהם-יצחק את דבריו. הוא למד והוסיף דעת עד כי נדל בתורה מאד. אז עלה לארץ ישראל והיה בה לרב גדול, לראש הרבנים בארץ ישראל, הלא הוא רבנו אברהם-יצחק הפהן קווק, זכר צדיק לברכה.

